

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 311/2014
16.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.К., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у покушају из члана 234. став 3. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.Л., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 182/11 од 17.11.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4701/11 од 27.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.К., адв. М.Л., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр. 182/11 од 17.11.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4701/11 од 27.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр. 182/11 од 17.11.2011. године окривљени Г.К. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја у покушају из члана 359. став 3. у вези става 1. и 4. у вези члана 30. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, обавезан је на плаћање трошкова судског паушала а констатовано да нема трошкова кривичног поступка ни одштетног захтева.

Одлучујући поводом жалбе браниоца окривљеног, а по службеној дужности, Апелациони суд у Новом Саду је својом пресудом Кж1 4701/11 од 27.09.2013. године преиначио првостепену пресуду само у погледу правне оцене кривичног дела, тако што је радње окривљеног Г.К., за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, квалификовао као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у покушају из члана 234. став 3. у вези члана 30. КЗ и за то дело

окривљеног осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, док је жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу, потврдио.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.К., адв. М.Л., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП-а) и то конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачке 1) и 2) ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да исту преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.К., адв. М.Л., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.К., је неоснован.

Имајући у виду одредбу члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 101/11), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку „Службени гласник РС“, број 121/12, у даљем тексту ЗКП), те време доношења оспорених одлука, Врховни касациони суд је законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика ценио по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04, 85/05 и др. Закон; 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 - др. Закон; 72/09 и 76/10, у даљем тексту ранији ЗКП).

Бранилац окривљеног Г.К. у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су и првостепени и другостепени суд доношењем побијаних пресуда повредили закон на штету окривљеног из члана 439. тачка 1) и 2) новог ЗКП-а а што су, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП законом дозвољени разлози за подношење овог правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца.

По ставу подносиоца захтева, повреда закона из одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП (повреда закона из одредбе члана 369. тачка 1) ранијег ЗКП) састоји се у томе што окривљени Г.К., у време извршења кривичног дела (01.10.2005. године) злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези члана 30. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен, није имао својство одговорног лица - директора предузећа а.д. Н. из Н.С., јер је дана 17.06.2005. године Агенција за приватизацију раскинула уговор о приватизацији са окривљеним, чиме су окривљеном престала сва власничка и управљачка права у правном лицу, па самим тим окривљени није

ни могао злоупотребити свој положај одговорног лица у предузећу јер га није ни имао.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. КЗ чини одговорно лице које искоришћавањем свог положаја или овлашћења, прекорачењем граница свог овлашћења или невршењем своје дужности прибави себи и другом физичком или правном лицу противправну имовинску корист или другом нанесе имовинску штету а висина прибављене имовинске користи прелази износ од милион и петсто хиљада динара. У складу са одредбом члана 112. став 5. КЗ одговорним лицем у правном лицу сматра се лице које на основу закона, прописа или овлашћења врши одређене послове управљања, надзора или друге послове из делатности правног лица као и лице коме је фактички поверено обављање тих послова.

У конкретном случају из описа радње извршеног кривичног дела и чињеничних утврђења из наведених правноснажних пресуда несумњиво произилази својство окривљеног Г.К. као одговорног лица - директора предузећа а.д. Н. из Н.С. а у време извршења наведеног кривичног дела за које је оглашен кривим и осуђен те се у поднетом захтеву браниоца полемише са чињеничним утврђењима нижестепених судова у овом делу. Исто је било и предметом жалбе браниоца на првостепену одлуку о чему се потпуно и правилно изјаснио Апелациони суд у Новом Саду у нападнутој пресуди Кж1 4701/11 од 27.09.2013. године - страна 3. пасус први па Врховни касациони суд прихватајући те разлоге на исте, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Надаље, у поднетом захтеву браниоца, указује се на повреду закона и то одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП (повреда закона из одредбе члана 369. тачка 3) ранијег ЗКП) јер је примењен закон који се није могао применити. По ставу подносиоца захтева ова повреда се најпре огледа у томе што се у конкретном случају ради о неподобном покушају кривичног дела јер се на стану који је предмет овог кривичног дела не може стећи право власништва већ само право коришћења будући да је реч о стану солидарности на коме право располагања има Град Н.С. а никако окривљени К., а потом и у томе што, како се ради о покушају кривичног дела, исти и није могућ у квалификованом облику кривичног дела из члана 234. став 3. КЗ јер и није прибављена никаква имовинска корист.

Ни ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног по оцени Врховног суда нису основани.

Из чињеничних утврђења у нападнутим правноснажним пресудама и опису радње извршења кривичног дела за које је окр. Г.К. оглашен кривим јасно произилазе сва битна обележја овог кривичног дела, у покушају, односно да је овај

окривљени покушао прибавити имовинску корист у износу од преко милион и петсто хиљада динара другом лицу на начин да је "...донео решење о додели стана површине ... м2 Ј.К., у Н.С. у ул. ... а затим дана 09.01.2006. године закључио Уговор са именованом, којом је пренео право власништва на стану на њу и који је оверио у Општинском суду у Новом Саду дана 21.02.2006. године..." и тврдње браниоца у захтеву за заштиту законитости о томе да се "ради о стану солидарности", да је "предметни уговор апсолутно ништав" и да се "и није могло преносити право власништва над предметним станом" - а због чега би се по ставу одбране и радило о неподобном покушају - уопште не произилазе из описа радње извршења кривичног дела из изреке пресуде него је реч само о чињеничним тврдњама одбране. Како се закључак о (не)правилности у примени закона може извлачити једино из чињеничног стања које је утврђено у правноснажној одлуци, а из наведеног чињеничног стања из изреке пресуде не произилази ни да се "ради о стану солидарности" ни да је "предметни уговор апсолутно ништав" а ни да се "није могло преносити право власништва над предметним станом" - већ супротно: да је окривљени и донео решење о додели стана и закључио уговор о преносу права власништва те га и оверио, то је захтев браниоца и у овом делу оцењен као неоснован.

Надаље, неоснован је и неприхватљив став изнет у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се, будући да је реч о покушају кривичног дела, уопште и не може радити о квалификованом облику кривичног дела из члана 234. став 3. КЗ. Супротно овоме, по ставу Врховног касационог суда, имајући у виду одредбу члана 30. КЗ и висину запређене казне за квалификоване облике дела (из става 2. и 3. члана 234. КЗ), нема дилеме да је покушај дела могућ. То потпуно јасно произилази из описа радње извршења у оспореним пресудама, тј. да је окривљени покушао прибавити имовинску корист другоме у износу од преко милион и петсто хиљада динара у ком циљу је предузео радњу извршења тј. све што је требало предузети а што је, у складу са његовим умишљајем, било потребно да доведе до ове очекиване последице која је пак, у конкретном случају а како то произилази из описа радње извршења, изостала. Стога је у конкретном случају, правилно примењена одредба члана 30. КЗ а наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновани.

Са свега изложеног, оценивши, из изнетих разлога, да је захтев за заштиту законитости неоснован, Врховни касациони суд је, на основу одредби члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донео одлуку као изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**